

— ორი საათია ვრეკავ, მთელს რაიონში გე-
ძებთ, ამხანაგო მდივანო, მიშველეთ, შესანიშნავი დღეა
და მომიცდა ბრიგადა... გეგმით დღეს ჩაის სხვლა იყო
გათვალისწინებული... ამინდი კი სიმინდის კვადრატულ
ბუდობრივი თესვისთვისაა ზედ გამოკრედი... როგორ
მოვიქცეთ?.. როგორ?!. ხვალ რომ დრუბლიანი დღე
გათენდეს... მაშინ?.. მაშინ პასუხისმგებელი ხომ მე არ
კიქნები?

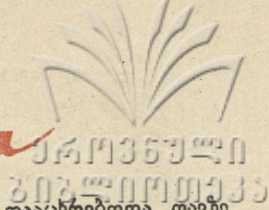
ზომეცით სანქცია, დამიდასტურეთ...

ნახ. ნ. მალოზონია

ს ი ა ს ბ ი

ყვანისკენიანი ნაქონისი

პროფესორი გრამიტონ ქორიძე ბოტანიკურ ბაღისაკენ მიემართებოდა. იდგა თბილისური შემოდგომის სანეტარო დღე. რაც ყოველთვის ხიბლავს და საოცრად აღაფრთოვანებს არა მარტო სტუმრად მოსულ უცხოელს, არამედ თვით თბილისელებს. მზე უხვად აფრქვევდა ქალაქს აბრეშუმით სხივებს. ქუჩების გასწვრივ ჩააზრული ხეების შეყვითლებული ფოთლები ოდნავ ციცილებდნენ. ყოველი გამვლელის სიარულში გამოსჭვიოდა ის სიზნანტი და მოთენთილობა, რაც გამოწვეულია ასეთი საკურორტო ტარისით. ჰაერი თბილი იყო როგორც საგანგებოდ შენელებული აბაზანა და ამიტომ ყოველ ადამიანს, ვისაც კი საამისო დრო ჰქონდა, გული ბაღებისაკენ ეწვოდა. ერთი სიტყვით, ისეთი დღე იყო, როდესაც ვაიწყდება, რომ ქვეყნად არსებობს სხვა რაიმე სიამოვნება, გარდა მერხზე ჯდომისა, როდესაც განაბული ადევნებ თვალყურს ბუნების ამ დიად გარინდებას.

ნარჩუალის აღმართთან პროფესორი შეეჩება ახალგაზრდა მეცნიერ ქალს თამარ ამილახვარს, რომელსაც ჯერ კიდევ მოწაფეობის ასაკიდან იცნობდა.

— სად მიმობდებით, ბატონო გრამიტონ, ამ შესანიშნავ დღეს! — ღიმილით შეეგება ახალგაზრდა ქალი საკმაოდ ჰარმაგ პროფესორს.

— გავწვივით ბოტანიკურ ბაღში გასიერება და ამ მომხიბლავ ამინდში ბუნებაში განმარტოება. აი, იქ, ჩანჩქერთან მიყვარს ხოლმე ხეივანში ჯდომა. თუ დრო გაქვს გავისიეროთ ერთად.

მუსიფით აიარეს აღმართი და ხრეშით დაფენილ გზას გაუყვნენ. ხეივანი თითქმის ცარიელი იყო და ადამიანის ქაქანება არ ჩანდა.

— აჰ, რა შესანიშნავი რამეა ეს ბოტანიკური ბაღი. — უთხრა პროფესორმა თავის თანამგზავრ ქალს, როდესაც ორთავენი ერთ მიყრუებულ კუთხეში დასასვენებლად მერხზე ჩამოსხდნენ. — ახლა ჩემთვის სასიამოვნოა, თუ რატომ აირჩია პლატონმა ძველ საბერძნეთში ფილოსოფიურ მსჯელობისა და შთაგონებისათვის ათენის ახლოს მდებარე ბაღები. მართლაც და, მხოლოდ ასეთ მყუდროებაში და ასეთ მშვენიერებაში შეიძლება ადამიანს დაგებალოს მაღალი აზრები და გაგვიძნობოს სამყაროს საიდუმლოებაში ჩახედვის სურვილი. აქ ადამიანი თავისუფლდება ყოველგვარ ქვენაგრძობებისაგან და რაღაც მიუწვდომელ ღვთაებრივ სამყაროში შედიხარ. ახლა ჩემთვის გასაგებია, თუ რატომ წარმოიშვა პლატონში ქალისადმი პლატონური სიყვარული. არ შეიძლება, რომ ასეთ გარემოებაში ადამიანის სული არ განიბანოს და უმანკობის სხივით არ აელვარდეს.

— თქვენ მართალი ხართ, მაგრამ მე სულ მეშინია ქალაქარეთ ასეთ მიყრუებულ ბაღებში გასიერებისა. უცებ ხომ შეიძლება წააწყდეთ ვინმე ხულიგანს.

- როგორ? ნუთუ თქვენ აქ პირველად ხართ?
- თქვენ წარმოიდგინეთ, პირველად.
- მე კი აქ ხშირად დავხეტიალობ და მხოლოდ აქ ვპოვებ ხოლმე სულიერ სიმშვიდეს. ხულიგნებისა კი ნუ გეძარდვებათ. აქ ისინი არასოდეს არ არიან და კიდევაც რომ იყვნენ, ნურაფრის დარდი ნუ გექნებათ. ჯერ ისე არ დავძაბუნებულვარ, რომ მფარველობა არ გაგიწიოთ. მერე ხედავთ, აი, იქ, ხეივის ბოლოში მილიციელს. ჩვენს ქალაქის საბჭოს ეტყობა ყოველივე გაუთვალისწინებია და ჩვენისთანებისათვის საიმედო მცველი დაუწყებია.
- ის მილიციელი რაღაც მეტისმეტად საეჭვოდ გვიცქერის.
- საეჭვოდ!? რატომ? — გაოცდა პროფესორი.
- მე ასე მგონია.
- არაფერია, თქვენ გეჩვენებათ.

მათ უდარდელად განაგრძეს საუბარი, მაგრამ ქალი ხანდახან უნებურად ქურდულად იხედებოდა მილიციელისაკენ. ის კი გარინდული იდგა მეძებრის იმ პოზაში, რასაც მონადირენი ნაბულს უწოდებენ.

ამბერკი ძებნაში იყო, უბნის ბიჭები ჩანგალ-მეკოს რომ ეძახდნენ, ეკუთვნოდა ადამიანთა იმ მარაქს, რომელნიც გამორჩენის მიზნით არიან შესულნი ასეთ სამსახურში, ყველაფერს კადრულობენ და სანამ არ გამოაპანლურებენ, ენერგიულად იყენებენ თავიანთ ძალაუფლებას, რათა ყოველ მოხერხებულ შემთხვევაში სადმე რამე აწაპანონ. ამბერკი ყოველთვის ცდილობდა ისეთ ადგილებზე მიეღო მორიგეობა. სადაც მეტი სარფა ექნებოდა. ამიტომ მას ბაზრებზე უფრო მიუხაროდა. როდესაც ბოტანიკურ ბაღში მოუხდა რამდენჯერმე სამსახურებრივი მოვალეობის აღსრულება, აღმოჩნდა, რომ, თურმე, აქაც შესაძლებელი იყო საკმაოდ იღბლიანად ნადირობა. ის საგანგებოდ უთვალთვალდა ხეივანში მოსიერე წვილებს. საკმარისი იყო რომელიმე წვილი განმარტობით შეემჩნია მერხზე ან

მოლზე დამჯდარი, რომ იმწამსვე ქორივით დააცხრობდა თავზე და როგორც საზოგადოებრივი მორალის შემლახველთ, მაშინვე წაუყენებდა ულტიმატუმს: დაუყოვნებლივ გაპყლოდნენ მილიციას. ამბერკი ისე იყო დაგვილი ამ საქმეში, რომ სულ მუდამ ერთდამივად შედგეს აღწევდა. უდანაშაულოდ დამნაშავენი კარგა ხნის ხეწნა-მუღარის შემდეგ, როგორც კი მოპყრადნენ ყურს თითქო შემთხვევით წამოცდნენ სიტყვას „ჯარიმას“, მაშინვე შევებით მოითქვამდნენ სულს, და თუ ჯიბეზე მწყყრალად არ იყვნენ, თავს ადვილად იხსნიდნენ.

ამბერკი ერთი შეხედვით ატყობდა რა სახის მსხვერპლთან ჰქონდა საქმე და ვისგან რა გამოდებოდა, ვისთან გაუვიდოდა აგრესიული შეტევა და ვისთან არა. ამიტომ ხშირად სწორედ საეჭვო წყვილს გულგრილად გვერდს აუვლიდა, თუნდაც ნამდიდრ ბოროტმოქმედებს ჩაედინებდა წაესწრო. სამაგიეროდ, უმეტეს შემთხვევაში, ისეთ უმანკო არსებებს მოსდებდა შარს, რომელთაგანაც საკმაოდ მოზრდილი თანხის წაგლეჯას გამოელოდა.

დღეს ის ცოტა ხასიათზე ვერ იყო. დილას განყოფილებაში რომ გამოცხადდა, სამსახურიდან მოხსნის ბრძანება მიადგებეს და მოთხოვეს დაუყოვნებლივ ჩაებარებინა სახაზინო ქონება: იარაღი და ფორმის ტანსაცმელი. იარაღი იქვე ჩააპარა, ხოლო ტანსაცმლის გამოსაცვლელად შინისკენ გაემართა, მაგრამ არაყის გადაკერის გუნებაზე დადგა და რადგან ჯიბეში აბაზიანიც კი არ ეგულებოდა, გადაწყვიტა გზად ერთხელ კიდევ წაენადირებინა, — დილიდანვე ბაღში გაჩნდა. ბილიკები ერთი ათჯერ დაიარა. აგერ ნაშუადღევსაც მოელონა და ერთ წყვილსაც კი ვერსად ვერ წააწყდა. ის იყო თავდაწყვიტა კიდევ არაფერი გამოეყო, რომ ამ დროს თვალი მოპყრა ჩვენს გმირებს, მაშინვე მეძებარივით გაინაბა და დაქინებით დაუწყეო ორთავეს თვალთვალი. ის სრული დარწმუნებული იყო, რომ ეს წყვილდ მართლა საეჭვო განზრახვით იყო მოსული ბაღში ამ თბილსა და სანეტარო დღეს და ამიტომ მოთმინებით დაუწყეოლოდინი მოგლეჯათა განვითარებას.

კარგა ხნის უტყვირა, მაგრამ არაფითარი მოვლენა არ განვითარდა. უცნობი მამაკაცი და ქალი მშვიდად განაგრძობდნენ საუბარს და ეტყობოდა ასევე მშვიდად დამთავრდებოდა მათი სტუმრობა ამ ბაღში. ამიტომ ამბერკიმ გადაწყვიტა დაუყოვნებლივ მიეტანა იერიში და ფეხაკრეფით გაემართა მათკენ.

ლაპარაკის ეშში შესული გრამიტონი კი გულდამშვიდებით განაგრძობდა საუბარს ახალგაზრდა ქალთან და სრულიად ვერ გრძობდა, თუ რა ვერაფი მტერი უახლოვდებოდა.

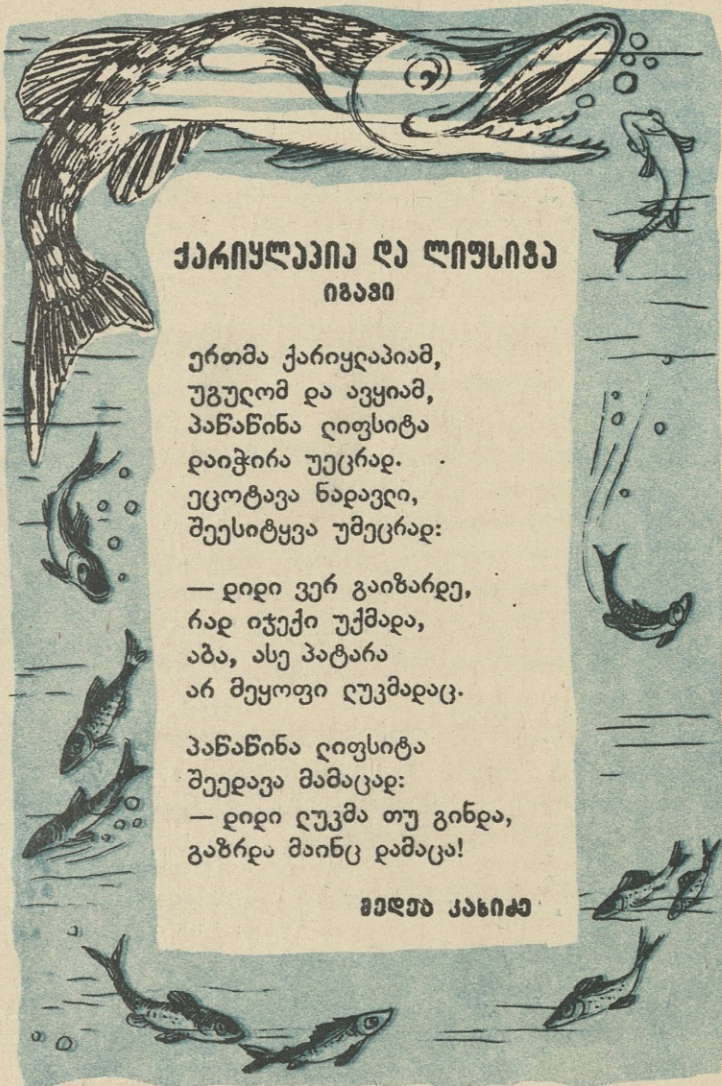
— არა, მე აღტაცებული ვარ პლატონის შემედულეობით ქალებზე. — განაგრძობდა გრამიტონი, — ის ქალში ზეციურ არსებას ხედავს. თქვენ წარმოიდგინეთ, მე სრულიად არ ვიზიარებ პლატონის ობიექტურ იდეალიზმს, მე უფრო დემოკრიტეს მატერიალისტურ მსოფლმხედველობას ვცემ პატივს. პლატონის იდეათა სამყარო არაფრით არ განსხვავდება რელიგიურ მისტიციზმიდან, მაგრამ პლატონის ესთეტიკურ დამოკიდებულებას ქალისადმი, მის მიერ ქალის არსების იდეალიზაციას თავყანსა ვცემ...

პროფესორმა უნებურად შეწყვიტა ლაპარაკი და გაოცებით ახედა მილიციელს, რომელიც მათ მიუახლოვდა, ფეხი ფეხზე ხმაურით მაიდაგა, საფეთქელზე ხელი მიიღო და ისეთი ბრძანების კილოთი, რაც სიტყვის შებრუნების უფლებას არ აძლევდა, უთხრა:

- მომეცი თქვენი პასპორტი!
- რა გნებავთ? — გაოცებით ჰკითხა გრამიტონმა.
- თქვენი დოკუმენტი!
- თქვენ რა, მე ავაზაკი ხომ არ გგონივართ. — ოდნავი ღიმილით, რომელშიაც თავისებური დაცინვა თუ ირონია გამოკრთოდა, შეეკითხა გრამიტონი.

— ძალიან კარგად გხედავთ ვინც ბრძანდებით. — წარბშეკრით უთხრა ამბერკიმ, პასპორტი ხელიდან გამოგლიჯა და გაშალა. მან კარგა ხნის გულდასმით უკრიკიტა პასპორტს, ხან თავში, ხან ბოლოში, თან გზადაგზა ცდილობდა ამოკითხულ სახელითა და გვარიით მოეგონებია ვინმე პასუხისმგებელ თანამდებობის პირთან ხომ არ ჰქონდა საქმე. მერე გაკვიანურებით ჰკითხა: — სად მუშაობთ თქვენ?

- მე... მე უნივერსიტეტის პროფესორი ვარ.
- პროფესორი! — თავისუფლად ამოისუნთქა ამბერკიმ. — მერე და არ გრცხვნიათ, ამ ხნის კაცი, პროფესორი და ასეთ საქმეს კადრულობთ?
- რა საქმეს? — გულწრფელი გაოცებით წამოიძახა ორთავემ.
- რა საქმეს! — გააჯავრა მილიციელმა. — ბევრს ნუ ლაპარაკობთ. ახლავე წამობრძანდით მილიციაში!
- რისთვის? — წამოდა ზეზე პროფესორი, — აქ განა აკრძალულია სეირნობა?

**ქარიყლაპია და ლიუსიგა
იგაგი**

ერთმა ქარიყლაპიამ,
უგულომ და ავყიამ,
პანანინა ღიფსიტა
დაიჭირა უეცრად.
ეცოტავა ნადავი,
შეესიტყვა უმეცრად:

— დიდი ვერ გაიზარდე,
რად იჯექი უქმად,
აბა, ასე პატარა
არ მეყოფი ღუკმადაც.

პანანინა ღიფსიტა
შეედავა მამაცად:
— დიდი ღუკმა თუ გინდა,
გაზრდა მაინც დამაცა!

მადლა კახიკა

— რისთვის? ვითომ არ გციტ რისთვის. აქ რომ არ წამო-
გვევანა ქალი, სხვაგან ადგილი ვეღარ იშოვე! პრა-ფე-სორი ვარო
იძახი.—საყვედურის ნიშნად გადააქნია თავი ამბერკიმ.

— კაცო, შენ ხომ არ გაგიყდი!—სიბრაზისა და შეურაცხყო-
ფისაგან მთლად გაფითრდა გრამიტონი და უმიზნოდ დაიწყო ჯი-
ბებში ხელების ფათური, თითქოს იქიდან რაიმე ახალი საბუთი
უნდა ამოეღო.

— ღმერთო ჩემო, ეს რა საშინელება!—აღელდა ქალიც.

— თქვენ გაჩუმდით, თორემ საზოგადოებრივ ადგილზე გარ-
ყენილებისათვის...

— ღვთის გულისათვის წავედით აქედან,—გამოსდო მკლავში
ხელი ასეთი სიტყვებით თავზარდაცემულმა ქალმა თავის თანამგზავრს
და წასასვლელად გაიწია,—ეს რა საშინელება!

— ვერსადაც ვერ წახვალთ.

— კაცო, რისთვის უნდა წამოგყვეთ მილიციაში?—შეეკითხა
ახლა მართლა შემკრთალი პროფესორი.

— საზოგადოებრივი წესრიგის დარღვევისათვის. თანახმად
მშრომელთა დებუტატთა საბჭოს დადგენილებისა ზა ნომეროპ
ტრისტა პიტნაცატ დრომ ჩეტირნაცატ... იქ გააკრვევენ თქვენს
საქციელს და თქვენს ვინაობას...

— კარგი ერთი, მიედ-მოედები რაღაცას.

— მოქალაქე!—აუწია ხმას ამბერკიმ და კიდევ მიიღო სა-
ფეთქელზე ხელი.—ან წამოდით მილიციაში, ან გადაიხადეთ ჯარიმა
ასი მანეთი.

— კაცო, იქნებ არა მაქვს ფული, რას გადამიქიდე.—წყალწა-
ღებულვით მოეჭიდა ხავსს გრამიტონი.

— მაშინ წამობრძანდით მილიციაში.

— კარგი, წამოვალ. თამარ, თქვენ შინ წაბრძანდით და მე...

— არა, ეგეტ უნდა წამოვიდეს.—გადაქრით განაცხადა ამბერ-
კიმ და ქალს გზა გადაუჭრა. იცოდა რომ ეს იყო ყველაზე უტყუარი
საშუალება, რომლის შემდეგ მოწინააღმდეგე საბოლოოდ ყრიდა
ფარხმალს და კონტრიბუციის გადახდის თადარიგს უნდა შედგო-
მოდა.

და აი, როდესაც ორთავეს თვალწინ წარმოუდგათ ქუჩაში მი-
ლიციელის თანხლებით როგორ უნდა მისულიყვნენ მილიციაში,
მორიგესათვის ეძლიათ ახსნა-განმარტება და ემართლებინათ თავი
ასეთი უმსგავსო ბრალდებისაგან, როგორ უნდა შეედგინათ ოქმი,

ი ღ ს რ

„ვოზნი“

ერევანში გამოვიდა ხომხური ხატორულ-იუმორისტული
ორკვირეული ჟურნალი „ვოზნი“—(ზღარბი).
„ნიანგი“ მხურვალედ მიეხალმება ახალგაზრდა თან-
მებრძოლს და შემოქმედებითი წარმატებებს უსურვებს მას.

ჩაეწერათ მათი მისამართები, როგორ უნდა გახმაურებულიყო მთელ
ქალაქში ეს პიკანტური ამბავი და შეიძლება თამარის ექვიანი ქმრის
ყურამდეც კი მიეღწია, ორთავეს სიმწრის ოფლმა დაასხა.

პროფესორი ახლა მართლაც მზად იყო გადაეხადა ჯარიმა,
მაგრამ ჯიბეში შემთხვევით ოცი თუ ოცდახუთი მანეთის მეტი
არ ჰქონდა, მილიციელი კი ასი მანეთის გადახდას თხოულობდა,
ამიტომ იძულებული გახდა კონტრშეტევაზე გადასულიყო:

— თქვენ, თუ შეიძლებოდეს, ნუ აძლევთ თქვენ თავს უფლებას
და ნუ ქმნით ინსინუაციას.

— მოქალაქე, თუ შეიძლებოდეს ნუ იგინებთ!—ხარით
გადმოქაჩა თვლები ამბერკიმ. მას არ ესმოდა სიტყვა ინსინუა-
ცია.—კეთილინებეთ და დაემორჩილეთ აღმინისტრაციის წარმო-
მადგენელს.

თამარმა გახსნა საფულე და დაუწყო ძებნა ფულს.

— იციტრა,—წაულაპარაკა მან თავის თანამგზავრს,—მე მაქვს
მგონი ასი მანეთი.

მართლაც მან ამოკრიფა დაქმუნილი ფულები, გადათვალა
და გრამიტონს გაუწოდა.

— აი, მიეციტ და წავიდეს.

— ოჰ, რა ბედნიერებაა, რომ ოქვენ მაინც აღმოგაჩნდათ
ფული. მე აჰას, გზათ რომ გავივლი, დაგიბრუნებთ,—უთხრა გრამი-
ტონმა ახალგაზრდა ქალს, ფული გამოართვა და მილიციელს გაუ-
წოდა,—აი, წაიღეთ და წადით.

ამბერკიმ ფული გამოართვა, უსირცხვილოდ იჭრა ჯიბეში და,
აღბათ, რომ ოდნავ მაინც შეემსუბუქებინა მათთვის ამ თავისებური
ხარკის გადახდის სიმძიმე, საფეთქელთან ხელი მიიღო და რაც
შეეძლო ზრდილობიანი კილოთი ჩაილაპარაკა:

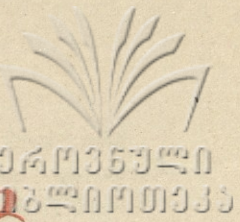
— მე ჩემი მოვალეობა მოხდილი მაქვს... რა ვქნათ, ასეთია
დავალება... თქვენ კი... რაც გენებოთ ის მოიმოქმედეთ, მხოლოდ
აქ არა, აი, იქით, იქ უფრო მოსახერხებელი ადგილია...

მიბრუნდა და ათრეული ნაბიჯებით წავიდა.
ჩვენი გმირები კი კარგა ხანს ისხდნენ სიბრაზისაგან ყებშეკ-
რულნი და ისე მოეწამლათ ხასიათი, რომ აღარც ჩიტების ჭკაკიკი
ახდენდა მათზე ზეგავლენას, აღარც ფოთლების წარმტაცი შრიალი
და აღარც ის ზვიადი სიდიადე შემოდგომის მზიანი ღღისა, რომ-
ლითაც ასე მოხიბლულნი იყვნენ ისინი სულ რაღაც თხუთმეტობრედ
წუთის წინად.

ნიანეს-საკუთარსა

კულტურა სეზონობით

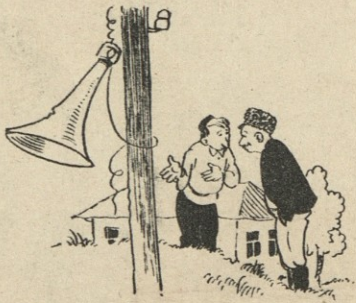
— ახლა რას აპირებთ, იაკობ? გაზაფხული ხომ მოვიდა, ელექტროსინათლეზე და რადიოქსელის გასწორებაზე არ ფიქრობთ?

— რა დროს გასწორებაა, ხალხო, ჯერ ხომ მოაგარაკეები არ ჩამოსულან?

— განა მარტო მოაგარაკეებს სკირდებთ ეგ სიკეთე, ჩვენ გვაწყენს?

— კი არ ვაწყენთ, მაგრამა თქვენ შინაურები ხართ—მოითმენთ, ისინი კი, ხომ იცით, სტუმრები არიან, გაზეთებში წერა იციან.

მსგავს დილოგებს ხშირად გაიგონებთ ქვიშხეთში. კოლმეურნეობის თავმჯდომარე გვიმტკიცებს — „შინაურებს“ კულტურული მომსახურება არ გჭირდებათ.

რით, „სტუმრებისათვის“ კი იძულებული ვარ ვიზრუნო, რადგან მათ გაზეთებში წერა იციანო.

გვიცოცხლოს მოაგარაკენი! ნეტავი მათ მუდმივად დარჩენა შეეძლოთ ქვიშხეთში, მაშინ ასეთი ელემენტარული კულტურა ჩვენც ხომ ყოველთვის თავზე საყრელი გვექნებოდა და არა სეზონობით?

ზოგრიძე

შეგობრებს კი ვერაფერი გაგვიგია

ჩვენს სოფელს ეგობრა ჰქვია. ბედს იგი თიანეთის რაიონში მოუქცევია და ისიც ზედ „დაუნათლებია“ — კლუბიც გაქონდეს, კინოც გაქონდეს და მათი გამოყენების სურვილიცაო.

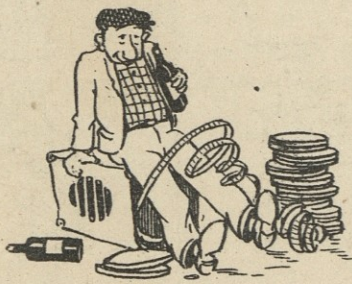
აქაურებს „ბედის“ ეს სურვილი დიდი ხანია შესრულებული გვაქვს, მაგრამ ჩვენი კლუბისა და კინოს მუშაკებს არ გააჩნიათ ჩვენი სამართლიანი სურვილის შესრულების სურვილი. წლობით თუ არა, კვარტალობით მაინც გვაცდენინებენ, რომ ერთი საღამო, კონცერტი, ან კინოსურათი „მოგვალანდონ“.

ნეტავი გაჩვენათ მაშინ ჩვენი სიხარული, მაგრამ ნუ მოგახილათ ის უსიამოვნება, რითაც იგი მუდამ მთავრდება; განსაკუთრებით კი — ჩვენს კინოში.

— არიქა, კინოსურათი გვეღირსაო! — გაჭარბება ხოლმე ხმა ეგობრაში, ხალხი თავს მოიყრის, ბილეთებს შეიძენს, ადგილებს დაიკავებს და... უცდის, უცდის იობის მოთმინებით. დაიწყება — გაწყდება, აინთება — ჩაქრება, ამოიხმაურებს — ჩაი-

ხრინწება, დადუმდება, ან რაღაცნაირად აშიშინდება და ამ ორომტრიალში ეკრანი იმდენს იცეკვებს, იმდენს იტრიალებს, სანამ შუა სენსში თვალებს არ აგვიჭრელებს.

— გაგრილებს ხვალ იქნებაო, — გამოგვიცხადებენ.

აე გვიყვებს ამას წინათაც: მოგვიტანეს სურათი „ალბანეთის სახალხო გმირი სკანდერბეგი“. განმეორდა ზემოაღწერილი, გეტანჯეს, დაგვექანცეს და სურათის ერთი სენსი სამ დღეს აწვალეს ისე, რომ შინაარსიც კი ვერ გავიგეთ.

— ეს აპარატების დაძველების ბრალიაო, — გვეუბნებიან კინოში.

— არა, ეს აპარატების გვერდით ჩამწკრივებული იმ შეჩვენებული ღვინო-არაყის ბოთლების ბრალიაო, — დასაქენენ სხვები. — მოდი და გაიგე, ნიანგო!

ეგობრებს კი ვერაფერი გავიგია და!

ზ. ჯაბოტაშვილი

საბარეჯოში, სადაც ავტობუსი ჩერდება

წვიმს. გაბმით და ქუეხით „ეგობრებს“ ღრუბლიანი ცა საგარეჯოს. იქვე, ყრუ ხევში, „თვალთა ხევს“ რომ უძახიან გარეჯელები, ნიაღვარს თიხის ტალღები მოაქვს. ხვეისპირას „ავტოსადგურია“. არ გაგვიცინოთ, აქ სამკვადრატულმეტრიანი ფიცრის ყუთი რომ დგას — მას „ავტოსადგური“ შეარქვეს.

აქ ჩერდება მოსული და წამსვლელი ავტობუსი. აქ იყრიან თავს მგზავრები, აქვე სველდებიან და აწარმოებენ ნერ-

ვების გამოცდას, აქვე ისმის „ტკბილი“ მუსიკა:

— ქალო, ცოდვა არ არის ეგ ჩილი ბავშვი რომ სველდება? სცივა საწყალს, მთლად გალურჯებულა.

— დასველდეს და ნულარ გაშრეს,

ვინც ჩვენს ცოდვაში ჩადგა, — მიუგებს გამწარებული დედა.

იგი გაუშრობელ დასველებას უსურვებს ავტოტრანსპორტის სამინისტროს იმ მუშაკებს, რომელნიც დიდი ხანია, რაც გვირდებიან საავტობუსო სადგურის მოწყობას და ჰგონიათ, რომ მხოლოდ ქალაქდებით გამოგზავნილი დაპირება დაგვიცავს წვიმისა და სიცივისაგან.

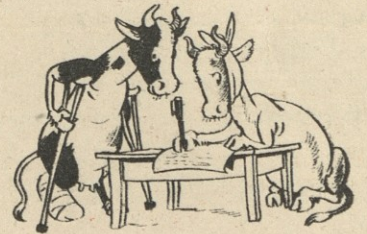
მაგრამ აღნიშნული მუშაკები არც სველდებიან და არც შრებიან მგზავრების ცოდვით. დაპირებების შეუსრულებლობით კი ჩვენ გვეტოვებენ მშრალზე.

გ. კაკაშნაური

ძროხებმა რომ ენა ამოიღეს

— ერთი წუთით წარმოვიდგინოთ, რომ სოფელ ჩუმლაყის კოლმეურნეობის ფერმის ძროხებმა ენა ამოიღეს, რას იზამდნენ?

— უპირველეს ყოვლისა, წვევლაკრულვას შეუთვლიდნენ ველისციხის მტისის ზონის მთავარ ვეტექიმს ვანო კობიაშვილს.

— მეტი არაფერი?

— როგორ არა, ისინი საჩივარს დასწერდნენ და შიგ აღნიშნავდნენ კობიაშვილის უღარდებლობას, ბიუროკრატობას, მოვალეობის შესრულების საქმეში უპასუხისმგებლობას...

რატომაო, დაინტერესდება სოფლის მეურნეობის სამინისტროს მეცხოველეობის სამმართველო.

ეს ჩვენც ვიკითხეთ და გამოირკვა, რომ კობიაშვილს, რომელსაც მუშაობის პირობებიც კარგი აქვს და ტრანსპორტიც მშვენიერი გააჩნია, ეზარება დროზე მიეშველოს ფერმებში დაავადებულ საქონელს. ეს საკუთარ ზურგზე გამოსცადეს ჩუმლაყის საკოლმეურნეო ფერმის მუშაკებმა, რომელთაც ვერ იქნა და თავიანთ ფერმაში ვერ „შეიტყუეს“ ვანო კობიაშვილი.

რა მოჰყვა ამას შედეგად?

ფიქრობთ, რომ მეცხოველეობის სამმართველოში არ გაუხარდებათ ეს შედეგი.

გ. ბანელი

გავლილ, 1954 წლის ცხრა აპრილს, დაახლოებით დილის 10 საათზე, კინოთეატრ „რუსთაველში“ წერილების დამტარებელი შემოგოგმანდა. მან კონვერტი მიაწოდა კინოთეატრის თანამშრომელს მ. ბადალოვას და თან პირობა მიაყოლა:

ნახ. გ. ფირცხალავაი

— ფასს გაღიხდი, წერილს მიიღებ.
— აბა, ეგლა მაკლია, ვილაცის წერილებში ფული ვიხადო!

— წერილი რუხადის სახელზეა. ვინ არის რუხადე?
— რუხადის სახელზე? — მ. ბადალოვაზე, რომელიც პირფერობაში ცნობილი არ არის, დირექტორის გვარის გაგონებამ ასე თუ ისე იმოქმედა და სწრაფად წაილო ხელი ჯიბისაკენ.

ერთი საათის შემდეგ ბარათი აღრესატმა ჩაიბარა. ბარათი იუწყებოდა: „ა/წლის 27 ივლისს დილის 10 საათზე კინოთეატრის სამმართველოში მოწვეულია ქალაქ თბილისის კინოთეატრების დირექტორების თათბირი.

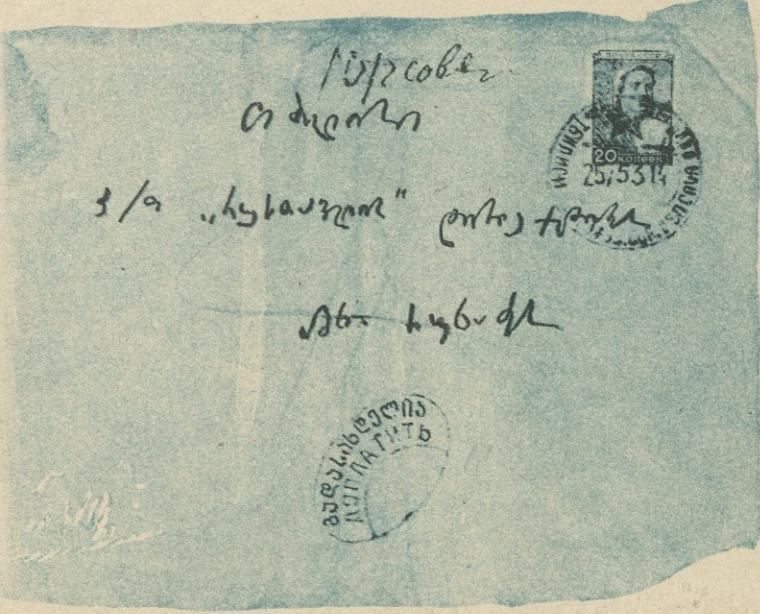
დღის წესრიგი: ქ. თბილისის კინოთეატრებში კინომომსახურების მდგომარეობის გაუმჯობესების ღონისძიებათა შესახებ. გთხოვთ დაესწროთ“.

მომართვას თან მოჰყვება კინოთეატრის სამმართველოს უფროსის ხელმოწერა და კინოთეატრ რუსთაველის დირექტორის ამხ. შ. რუხადის გაკვირვება:

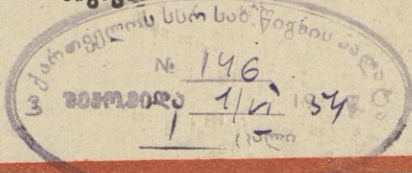
— ეს როგორ, ოცდაშვიდ ივლისს თათბირია მოწვეული და სამი თვით აღრე, ცხრა აპრილს შემეტყობინეს? ყოჩაღია ჩვენი სამმართველოს უფროსი, ყოჩაღი, წინდაწინ ლებულობს ზომებს!

მაგრამ ამ ფიქრებიდან მალე გამოერკვა ამხ. შ. რუხადე, მომართვას კუთხეში შტამპი ჰქონდა დარტყმული და ამ შტამპიდან თარიღი ყვიროდა:

„25 ივლისი, 1953 წ.“
კინოთეატრის დირექტორს ეს უცნაური გზავნილება უცბად ხუმრობად მოეჩვენა, მაგრამ შემდეგ კარგა ხანს ფიქრი დასჭირდა იმის დასადგენად, რომ ეს შემთხვევა მართლაც ფოსტის ხუმრობა იყო, იმ ფოსტისა, რომელმაც თბილისიდან თბილისში, ერთი ქუჩიდან მეორეზე გაგზავნილი ბარათი ცხრა თვის შემდეგ მიიტანა აღრესატთან.

— თქვენ ბრძანებთ, რომ ინსტიტუტი დაამთავროთ, ექიმი ბრძანდებით, კეთილი და პატიოსანი. აი, ხაგზური, მიაშურეთ ბორჯომის რაიონს, იქ დიდი პრაქტიკა გექნებათ...
— რაო, რას ამბობთ, გენაცვალეთ, ხარაფონოს მე რა მივაგს!

ამერიკელ ძიას არ სურს ბეცი თვალის შეხვეწება
და აწია საზარბაზნე ხორცად ახე ერევნება.

